

paa en Bakke. For ikke at være uhøflig var hun nødt til at tage en Kop; men hun tænkte igen paa sin Mor og var urolig.

„De bor skam godt, From!“ sagde Jægermesteren, da Teen var budt om og Husholdersken gaaet. „Og De forstaar at indrette Dem! Men De er ogsaa vor Tids første Kunstner . . . Jo! De skal ikke ryste saa beskedent paa Hovedet! De veed det godt selv. De er vort største Geni paa Portrætmaleriets Omraade.“

Han lagde Haanden paa sin Vens Skulder og fortsatte:

„Det er Skade, Frandsen, at du slet ikke har Talent for noget. Tænk, om du kunde bo saa rart som her i Stedet for at sidde i din Toværelsens Lejlighed paa femte Sal og være din egen Stuepige fra ni til elleve. — Hvad siger du, er det Snak? Men Gud bevare mig! Du vil da ikke nægte, at jeg forleden overraskede dig med et grønt Smækforklæde paa og en Fejebakke i Haanden? . . . Herregud, hvorfor rødmer du over det, lille Frandsen? Det er jo ikke noget at skamme sig over. Det er da en fuldkommen ærlig Sag, at man ikke har Raad til at holde kvindelig Betjening.“

Hr. Frandsen trak sig ud til Siden med en dannet Hovedrysten.

Husholdersken kom tilbage og meldte, at Oberstinde Mynster og Døtre var kommen for at se Oberstens Portræt.

Karsten From vendte sig heftig mod hende og sagde, at han ikke kunde modtage dem — de maatte komme igen en anden Dag. Han talte med en Ubeherskethed, der satte Jytte i Forbavselse. Hun kendte ham ikke fra den Side.

„De vil da ikke gaa!“ sagde han, da han saae, at hun paany gav Jægermesteren et Vink.

„Jo. — Du lovede forresten at passe Tiden, John!“

„Herregud, Jytte, nu har vi det saa hyggeligt. Har det virkelig saadan en Hast?“

„Ja.“

Da Jytte sagde Farvel, rakte hun for første Gang Karsten From Haanden. I al den Tid, de havde kendt hinanden, havde hun undgaaet det, fordi hun havde set, at han efter udenlandsk Mønster gerne tog sig den Frihed at give Damerne Haandkys.

Ved denne Lejlighed undlod han det dog og nøjedes med et ceremonielt Buk. I det hele forglemt han sig lidt, blev tavs og